

Arrest

nr. 215 407 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp Safsang, gelegen in het district Qarabagh in de provincie Kabul. U bent soenniet. In de jaren '90 verhuisde u met uw familie naar Pakistan uit vrees voor de Taliban in Afghanistan. Na ongeveer twaalf jaar in Nowkhar in Pakistan, keerde uw familie omstreeks 2010 terug naar het dorp Safsang in Afghanistan.

Ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ging u samen met uw broer de velden irrigeren tussen elf uur 's nachts en middernacht. Aan de dam waar het water naar de velden stroomt zag u een aantal gewapende personen op een motor. Het waren talibs. Ze vroegen u en uw broer om weg te gaan. U drong aan en zei dat het uw beurt was om de velden te irrigeren. Ze stonden erop dat u vertrok.

Samen met uw broer ging u weg. Uw broer keerde terug om het belang van de irrigatie uit te leggen, terwijl u verderop naar de politie belde. U zei de politie dat er gewapende personen stonden aan de dam. Ongeveer tien minuten later kwam de politie aan en er ontstond een vuurgevecht. Twee leden van de taliban en uw broer overleden, de andere leden van de taliban vluchtten weg. U verstopte zich en keerde terug naar huis.

De volgende ochtend ging uw vader naar het districtscentrum naar de plaats waar de politie de lichamen had meegenomen. Hij nam het lichaam van uw broer mee naar huis. U bleef twee of drie dagen thuis, en daarna ging u naar het huis van uw tante langs vaderszijde, waar u enkele nachten verbleef. Uw vader kwam naar het huis van uw tante en zei u dat de taliban op zoek was naar u. Ze kwamen zes of zeven dagen na het gevecht naar uw huis en ze beweerden informatie te hebben dat u de politie inlichtte. Uw vader stuurde u vervolgens naar het dorp Koeckkheen in het district Chakar Dara.

Ongeveer twintig dagen later werd er een brief gestuurd naar uw vader. Daarin stond dat uw vader u aan de taliban moest uitleveren, of anders zou u gedood worden. Ongeveer twintig dagen tot een maand later werd uw vader gedood door de taliban. Uw moeder besliste dat uw leven in gevaar was en besloot weg te sturen. Twaalf of dertien dagen na het overlijden van uw vader verliet u Afghanistan.

Na een reis van ongeveer een maand kwam u aan in België op 18 augustus 2015. Op 19 augustus 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, een brief van de taliban en een bevestigingsbrief neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven aantasten. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar u leden van de taliban zag. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat u en uw broer onderweg waren naar de tuinen toen u de taliban tegenkwam (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u reeds begonnen was met het irrigeren toen u de leden van de taliban zag (CGVS 11/09/2017, p. 17). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de plaats waar u de leden van de taliban zag, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u dat u met de leden van de taliban in discussie ging om hen duidelijk te maken dat u uw beurt voor de irrigatie niet kon missen (CGVS 11/09/2017, p. 17; CGVS 14/05/2018, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat u en uw broer in discussie zouden treden met de gewapende leden van de taliban, nadat ze u herhaaldelijk hadden gezegd dat u die plaats moest verlaten. Gevraagd waarom uw broer met de taliban in discussie ging, antwoordde u dat hij met hen sprak om hen te laten weten dat het water noodzakelijk was, maar dat ze u geen toestemming gaven (CGVS 11/09/2017, p. 18). U verklaarde niet te weten wat er precies werd gezegd (CGVS 11/09/2017, p. 18). Dat uw broer bovendien terugging om de leden van de taliban te overtuigen om u het land te laten irrigeren (CGVS 11/09/2017, p. 17), houdt geen steek. U wist immers al dat uw aanwezigheid aan de dam op dat moment niet gewenst was. Gezien de reputatie van de taliban en gezien uw verklaring dat ze gewapend waren (CGVS 11/09/2017, p. 18), zijn uw verklaringen over uw gedrag en dat van uw broer niet aannemelijk. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat u uw broer alleen zou laten teruggaan naar de taliban, terwijl u op een andere plaats de politie belt (CGVS 11/09/2017, p. 17; CGVS 14/05/2018, p. 8). Op die manier kon u niet garanderen dat uw broer niet meer bij de taliban zou zijn wanneer de politie zou komen en was het mogelijk dat de politie uw broer ook als lid van de taliban zouden beschouwen. Bovendien beweerde

u dat u vanaf het moment dat uw broer alleen met de leden van de taliban ging praten, u niet meer naar hem omkeek (CGVS 11/09/2017, p. 9). U zei dat u hem niet belde en dat u hem niet kon zien (CGVS 11/09/2017, p. 19-20). Gevraagd waarom u uw broer heeft achtergelaten antwoordde u dat hij ouder was en dat u wist dat hij zou terugkomen (CGVS 11/09/2017, p. 20). Deze uitleg kan niet afdoende verklaren waarom u uw broer zou achterlaten bij gewapende leden van de taliban terwijl u de politie ging bellen. Hierdoor wordt geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd. Daarenboven keerde u, toen het gevecht uitbrak, niet terug om uw broer te zoeken, zelfs niet toen het gevecht was afgelopen (CGVS 11/09/2017, p. 20). Aangezien u wist dat uw broer op de plaats was waar een gevecht plaatsvond, is het weinig aannemelijk dat u niet ging kijken waar hij was en of hij in orde was. Ook hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts verklaarde u dat u, twee dagen na het gevecht waarin uw broer overleed (CGVS 11/09/2017, p. 23), niet naar de begrafenis van uw broer mocht gaan omdat de taliban op dat moment reeds op de hoogte was dat u de politie had ingelicht (CGVS 14/05/2018, p. 10). Toch duurde het een week vooraleer leden van de taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS 11/09/2017, p. 23; CGVS 14/05/2018, p. 10). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u twee tot drie dagen thuis bleef, dat u dan naar uw tante ging en dat ze dan informatie vonden over de persoon die hen verraden had (CGVS 14/05/2018, p. 10). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij DVZ had u ook verklaard dat de taliban een week na het gevecht ontdekte dat u de politie op de hoogte had gebracht (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Uw antwoorden klaren de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. U past uw verklaringen aan naarmate u geconfronteerd wordt met de opmerkingen van het CGVS. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

Omwille van al bovenstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw ontmoeting met de taliban en over het gevecht waarin uw broer om het leven zou zijn gekomen.

U tracht uw verklaringen hierover wel te ondersteunen door een bevestigingsdocument neer te leggen. Dit document kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen niet herstellen. Om te beginnen wijkt de inhoud van het document af van uw eigen verklaringen over de ontmoeting met de taliban. In tegenstelling tot wat u zegt, wordt er in het stuk dat u neerlegt immers niets vermeld over het feit dat u de overheid zou hebben ingelicht over de taliban. Er wordt evenmin iets geschreven over een gevecht tussen de taliban en de overheid. Uw broer zou, volgens het document, gedood zijn doordat één van de talibs op hem schoot. Over andere betrokkenen wordt niet gerept. Dat uw verklaringen niet gelijklopen met de inhoud van het document, tast niet alleen de bewijswaarde van uw document aan, maar doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog blijkt het document opgesteld na uw aankomst in België. Er staat immers geschreven dat u naar België gemigreerd bent. Het laattijdig opstellen van het stuk wijst erop dat het enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde nog verder vermindert.

Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontmoeting met taliban en over de dood van uw broer, kan er ook aan uw verklaringen over de nasleep van deze gebeurtenissen geen geloof meer gehecht worden. De geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt nog verder ondermijnd door volgende elementen.

Zo zegt u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat de taliban uw vader een dreigbrief stuurden (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen van op het CGVS blijkt eveneens dat de brief aan uw vader gericht was. Er zou staan dat, als uw vader zijn zoon- u- niet aanbod, uw vader gedood zou worden (CGVS 11/09/2017, p. 24). Deze verklaringen stroken niet met de inhoud van de brief die u neerlegt, en die u aanduidt als de dreigbrief die uw vader ontving (CGVS 11/09/2017, p. 24). Uit het document blijkt immers dat de brief aan u geadresseerd is. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen, én de bewijskracht van uw document aan.

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat de brief geen datum bevat, waardoor hij op eender welk moment kon worden opgesteld. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa.

Nog legt u tegenstrijdige verklaringen af over de dood van uw vader. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader ongeveer twee maanden of zelfs meer voor uw vertrek uit

Afghanistan overleed (CGVS 11/09/2017, p. 7). Niet alleen strookt dit niet met uw bewering dat uw broer eerst overleed, en dat dat twee maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS 11/09/2017, p. 17-18), uw opmerking is ook strijdig met de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, toen u verklaarde dat uw vader twaalf of dertien dagen voor uw vertrek vermoord werd (CGVS 14/05/2018, p. 9). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen eens te meer aan het wankelen gebracht.

Verder beweerde u dat uw vader werd gedood samen met de persoon die eigenaar was van de velden (CGVS 11/09/2017, p. 25). U had eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ en tijdens uw vrij relaas op het CGVS niet vermeld dat de eigenaar van de velden ook werd gedood. Dit element kan echter niet beschouwd worden als een detail met een lage relevantie. Dat u dit niet eerder vermeldde, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ dat uw moeder naar Koeckkheen kwam waar u verbleef om te zeggen dat uw reis moest geregeld worden (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u uw moeder niet meer zag nadat u naar Koeckkheen ging (CGVS 11/09/2017, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u haar niet zag en dat u dit niet zei (CGVS 11/09/2017, p. 25). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader ondersteunen louter uw verklaringen over de identiteit en de herkomst van u en uw vader. Daaraan wordt niet getwijfeld.

Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart toont aan dat u in Pakistan geregistreerd was als Afghaan. Dit wordt niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarabagh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en de aangevoerde vrees ten aanzien van de taliban aan de elementen in deze definitie. Verzoeker verwijst ter staving van zijn subjectieve vrees naar zijn verklaringen bij het CGVS.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", het gelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt, inzake de aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van de DVZ, dat zijn verklaringen bij de DVZ geen juridische waarde hebben omdat hij er niet werd bijgestaan door een advocaat. Tevens meent verzoeker dat zijn rechten geschonden zijn omdat hij onder druk werd gezet door de tolk. Verzoeker verwijst in deze naar de passage uit het gehoorverslag van het CGVS die handelde over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Verzoeker leidt uit deze passage

eveneens af dat de ondervrager zijn verklaringen niet volledig heeft genoteerd en acht daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Over de tegenstrijdigheid inzake de plaats en het moment waarop zij de taliban troffen, stelt verzoeker dat hij beide malen aangaf dat het vlak bij de sluis was, dat er geen tegenstrijdigheid is en dat er door het CGVS met woorden wordt gespeeld.

Verweerder zag voorts over het hoofd dat het de lokale taliban betrof en dat zijn broer correct handelde door te stellen dat het water belangrijk was voor de gronden. Volgens verzoeker discussiëren de mensen vaak met de taliban. Het ging voorts niet om een politieke discussie maar om een discussie over irrigatie. Deze zit de Afghanen in het bloed.

Ook zijn eigen handelingen worden volgens verzoeker ten onrechte aan hem kwalijk genomen. Hij wijst erop dat de politie niet zomaar op vijf minuten ter plaatse kon komen en dat hij er daardoor van uitging dat zijn broer reeds weg zou zijn. Verder kan men in zulke momenten niet helder denken.

Dat de taliban slechts na een week langskwamen, verklaart verzoeker doordat de politie bezig was met het onderzoek en zij dit niet durfden.

Verzoeker verwijt verweerder dat er slechts nietszeggende argumenten worden gehanteerd en dat er is gefaald in het onderzoek.

Verweerder liet verder na rekening te houden met de neergelegde documenten. Dat het document na zijn vertrek werd opgesteld, is geen indicatie om de authenticiteit in twijfel te trekken. Dat niet alle details erin vermeld staan, is verder geen bewijs voor het gesolliciteerde karakter.

Inzake de tegenstrijdigheid betreffende het overlijden van zijn vader, wijst verzoeker op paragraaf 199 van het UNHCR Handboek.

“Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn”.

Verweerder heeft nagelaten deftig te motiveren en heeft geen rekening gehouden met verzoekers profiel.

2.3. In wat zich aandient als derde middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens hem liet verweerder na te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b).

Verzoeker wijst voorts op de ‘sliding scale’ uit het arrest *Elgafaji*. Hij stelt zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk te hebben gemaakt *“door de bovenvermelde redenen en door zijn lang verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling”*.

Verzoeker meent daarnaast in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op de nieuwe richtlijnen van UNHCR en op landeninformatie omtrent de situatie in Kabul en over de situatie van personen die terugkeren.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 3 december 2018 door middel van een aanvullende nota landeninformatie neer betreffende de situatie in Afghanistan en Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.3. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

4.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming voor wat de overige elementen betreft in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Vooreerst kan worden opgemerkt dat, in zoverre verzoeker hiermee afbreuk zou wensen te doen aan de inhoud van de bestreden beslissing en/of zou willen aannemelijk maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd, verzoeker geenszins kan volstaan met het uiten van de volgende, dermate algemene, niet-gestaafde, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering: *“Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn”*. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens de

gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de verschillende gehoren, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verder toont hij niet concreet aan dat, waar, wanneer, om welke reden of in welke omstandigheden het vermeende trauma in zijn hoofde bij een terugkeer ertoe zou kunnen leiden dat hij zou worden geïdoleerd of vervolgd.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Deze zouden zijn voortgesprongen uit een discussie tussen de taliban en verzoeker en diens broer.

Omtrent het deze door verzoeker aangevoerde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Er zijn elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven aantasten. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar u leden van de taliban zag. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u dat u en uw broer onderweg waren naar de tuinen toen u de taliban tegenkwam (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u reeds begonnen was met het irrigeren toen u de leden van de taliban zag (CGVS 11/09/2017, p. 17). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de plaats waar u de leden van de taliban zag, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. In zoverre hij laat uitschijnen dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zouden zijn, dient te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gevolgd. Zijn voormelde verklaringen zijn namelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en weldegelijk met elkaar in strijd. Dat hij de ene maal aangaf dat zij onderweg waren naar de gronden toen zij op de taliban botsten terwijl hij de andere maal aangaf dat zij reeds aan het irrigeren waren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Dat met verzoekers verklaringen bij de DVZ, zoals verzoeker in deze betoogt, geen rekening zou mogen worden gehouden, kan evenmin worden aangenomen. In zoverre verzoeker erop wijst dat hij tijdens het afleggen van zijn verklaringen en bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, kan vooreerst worden opgemerkt dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de DVZ te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Bijgevolg is het niet ernstig om heden voor te houden dat hem indertijd het recht op een advocaat zou zijn ontzegd en om te stellen dat met zijn verklaringen bij de DVZ en de vragenlijst daarom geen rekening zou mogen worden gehouden.

Met zijn beweringen inzake de houding van de tolk bij de DVZ, kan verzoeker evenmin afbreuk doen aan de inhoud van de verklaring van de DVZ en de vragenlijst. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bijstond bij de DVZ goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk. Verzoeker maakte bij de DVZ, zoals hij expliciet bevestigde tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS, geen melding van enig probleem met (of in de houding van) de tolk. Desondanks beweerde hij bij het CGVS, *post factum*, dat de tolk bij de DVZ hem onder druk zou hebben gezet en zou hebben gezegd dat hij snel diende te spreken. Zelfs indien dit, hoewel dit op generlei wijze blijkt uit de inhoud van de vragenlijst en de verklaring van de DVZ, zou kunnen worden aangenomen, dan nog dient te worden opgemerkt dat hiermee geenszins is aangetoond dat verzoekers gezegden aldaar verkeerd zouden zijn vertaald of neergeschreven, zodat verzoeker met zijn opmerkingen inzake de houding van de tolk hoe dan ook geen afbreuk doet aan de inhoud van de vragenlijst en de verklaring van de DVZ. Dit geldt nog des te meer nu hij zijn aldaar afgelegde verklaringen uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze, zoals hij bevestigde bij het CGVS, aan hem werden voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3; vragenlijst; verklaring DVZ; verklaring betreffende procedure).

In zoverre verzoeker daarnaast laat uitschijnen dat hij bij het CGVS nog andere opmerkingen zou hebben geformuleerd omtrent de tolk bij de DVZ doch dat deze opmerkingen door de ondervrager niet werden genoteerd, dient te worden opgemerkt dat dit uit de inhoud van de passage waarnaar hij verwijst niet kan worden afgeleid en hierin bijgevolg geen steun vindt. Uit de betreffende passage kan slechts

worden afgeleid dat verzoeker even pauzeerde in zijn verklaringen en vervolgens toevoegde dat er bij de DVZ niet gevraagd werd waar hij woonde (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.3). Dit geldt des te meer nu verzoeker heden geenszins aangeeft welke bijkomende opmerking(en) dan wel zou(den) zijn weggelaten door de ondervrager en in het gehoorverslag. Verder preciseert hij niet hoe, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de vertaling en het neerschrijven van zijn gezegden bij de DVZ. Voorts kan worden herhaald dat hij deze verklaringen nadat deze aan hem werden voorgelezen uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hoe dan ook geeft verzoeker niet concreet aan waar of hoe dit alles van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder verklaarde u dat u met de leden van de taliban in discussie ging om hen duidelijk te maken dat u uw beurt voor de irrigatie niet kon missen (CGVS 11/09/2017, p. 17; CGVS 14/05/2018, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat u en uw broer in discussie zouden treden met de gewapende leden van de taliban, nadat ze u herhaaldelijk hadden gezegd dat u die plaats moest verlaten. Gevraagd waarom uw broer met de taliban in discussie ging, antwoordde u dat hij met hen sprak om hen te laten weten dat het water noodzakelijk was, maar dat ze u geen toestemming gaven (CGVS 11/09/2017, p. 18). U verklaarde niet te weten wat er precies werd gezegd (CGVS 11/09/2017, p. 18). Dat uw broer bovendien terugging om de leden van de taliban te overtuigen om u het land te laten irrigeren (CGVS 11/09/2017, p. 17), houdt geen steek. U wist immers al dat uw aanwezigheid aan de dam op dat moment niet gewenst was. Gezien de reputatie van de taliban en gezien uw verklaring dat ze gewapend waren (CGVS 11/09/2017, p. 18), zijn uw verklaringen over uw gedrag en dat van uw broer niet aannemelijk. Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich tot het uiten van de blote bewering dat het in zijn regio de gewoonte zou zijn om te discussiëren met en in te gaan tegen de taliban. Deze bewering is gelet op de kwalijke reputatie van de taliban geheel niet geloofwaardig. Zelfs indien dit zo was, dan nog is het bovendien niet aannemelijk dat verzoekers broer, nadat zij op het late uur werden geconfronteerd met een aantal gewapende talibanleden, nadat zij initieel zonder resultaat in discussie traden met deze talibanleden en nadat deze talibanleden daarbij reeds meermaals duidelijk te kennen hadden gegeven dat hun aanwezigheid bij de dam op dat ogenblik niet gewenst was, nogmaals zou terugkeren om alsnog te proberen om de talibanleden te overtuigen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Daarnaast is het niet aannemelijk dat u uw broer alleen zou laten teruggaan naar de taliban, terwijl u op een andere plaats de politie belt (CGVS 11/09/2017, p. 17; CGVS 14/05/2018, p. 8). Op die manier kon u niet garanderen dat uw broer niet meer bij de taliban zou zijn wanneer de politie zou komen en was het mogelijk dat de politie uw broer ook als lid van de taliban zouden beschouwen. Bovendien beweerde u dat u vanaf het moment dat uw broer alleen met de leden van de taliban ging praten, u niet meer naar hem omkeek (CGVS 11/09/2017, p. 9). U zei dat u hem niet belde en dat u hem niet kon zien (CGVS 11/09/2017, p. 19-20). Gevraagd waarom u uw broer heeft achtergelaten antwoordde u dat hij ouder was en dat u wist dat hij zou terugkomen (CGVS 11/09/2017, p. 20). Deze uitleg kan niet afdoende verklaren waarom u uw broer zou achterlaten bij gewapende leden van de taliban terwijl u de politie ging bellen. Hierdoor wordt geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd. Daarenboven keerde u, toen het gevecht uitbrak, niet terug om uw broer te zoeken, zelfs niet toen het gevecht was afgelopen (CGVS 11/09/2017, p. 20). Aangezien u wist dat uw broer op de plaats was waar een gevecht plaatsvond, is het weinig aannemelijk dat u niet ging kijken waar hij was en of hij in orde was. Ook hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In tegendeel legt hij ter verklaring van de voormelde vaststellingen verklaringen af die met zijn eerdere gezegden in strijd zijn. Heden laat verzoeker uitschijnen dat het lang duurde alvorens de politie ter plaatse was, dat hij hiervan ook kon uitgaan en dat hij daardoor dacht dat zijn broer al wel weg zou zijn wanneer de politie ter plaatse kwam (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5). In de vragenlijst gaf verzoeker nochtans aan dat de politie kwam en voegde hij spontaan toe: *“want het politiegebouw is dichtbij”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Hoe dan ook biedt verzoeker geen dienstige uitleg voor het feit dat hij zich, nadat hij zijn broer achterliet in de wetenschap dat deze opnieuw in discussie ging met gewapende talibanleden en ook nadat er vervolgens een vuurgevecht was uitgebroken, totaal niet zou hebben geïnteresseerd voor het verdere, onmiddellijke lot van zijn broer. Dat hij daarvoor niet de minste interesse vertoonde en zijn broer niet trachtte te bellen of zoeken, is niet geloofwaardig.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Voorts verklaarde u dat u, twee dagen na het gevecht waarin uw broer overleed (CGVS 11/09/2017, p. 23), niet naar de begrafenis van uw broer mocht gaan omdat de taliban op dat moment reeds op de hoogte was dat u de politie had ingelicht (CGVS 14/05/2018, p. 10). Toch duurde het een week vooraleer leden van de taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS 11/09/2017, p. 23; CGVS 14/05/2018, p. 10). Hiermee geconfronteerd beweerde u dat u twee tot drie dagen thuis bleef, dat u dan naar uw tante ging en dat ze dan informatie vonden over de persoon die hen verraden had (CGVS 14/05/2018, p. 10). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij DVZ had u ook verklaard dat de taliban een week na het gevecht ontdekte dat u de politie op de hoogte had gebracht (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Uw antwoorden klaren de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. U past uw verklaringen aan naarmate u geconfronteerd wordt met de opmerkingen van het CGVS. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Hij gaat in zijn uitleg namelijk volledig voorbij aan en biedt hiermee geen verklaring voor de essentie van voormelde motivering, die eruit bestaat dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik waarop de taliban op de hoogte zouden zijn gekomen van het feit dat hij de politie had verwittigd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd als volgt: *“Omwille van al bovenstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw ontmoeting met de taliban en over het gevecht waarin uw broer om het leven zou zijn gekomen.”*

De bevestigingsbrief die verzoeker neerlegde, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Inzake deze brief, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U tracht uw verklaringen hierover wel te ondersteunen door een bevestigingsdocument neer te leggen. Dit document kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen niet herstellen. Om te beginnen wijkt de inhoud van het document af van uw eigen verklaringen over de ontmoeting met de taliban. In tegenstelling tot wat u zegt, wordt er in het stuk dat u neerlegt immers niets vermeld over het feit dat u de overheid zou hebben ingelicht over de taliban. Er wordt evenmin iets geschreven over een gevecht tussen de taliban en de overheid. Uw broer zou, volgens het document, gedood zijn doordat één van de talibs op hem schoot. Over andere betrokkenen wordt niet gerept. Dat uw verklaringen niet gelijklopen met de inhoud van het document, tast niet alleen de bewijswaarde van uw document aan, maar doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog blijkt het document opgesteld na uw aankomst in België. Er staat immers geschreven dat u naar België gemigreerd bent. Het laattijdig opstellen van het stuk wijst erop dat het enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde nog verder vermindert.

Hoe dan ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.”

Verzoeker beperkt zich ertoe de voormelde motieven eenvoudigweg tegen te spreken. Hiermee ontkracht hij deze motieven niet. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat, gelet op de vastgestelde discrepanties tussen de inhoud van de brief en verzoekers verklaringen, gelet op het gesolliciteerde karakter van de brief en gelet op de beschikbare informatie, geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de bevestigingsbrief.

Gelet op het voormelde, wordt in de bestreden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw ontmoeting met taliban en over de dood van uw broer, kan er ook aan uw verklaringen over de nasleep van deze gebeurtenissen geen geloof meer gehecht worden.”

Dit geldt nog des te meer nu verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet laat waar gemotiveerd wordt:

“Zo zegt u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat de taliban uw vader een dreigbrief stuurden (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen van op het CGVS blijkt eveneens dat de brief aan uw vader gericht was. Er zou staan dat, als uw vader zijn zoon- u- niet aanbod, uw vader gedood zou worden (CGVS 11/09/2017, p. 24). Deze verklaringen stroken niet met de inhoud van de brief die u neerlegt, en die u aanduidt als de dreigbrief die uw vader ontving (CGVS 11/09/2017, p. 24). Uit het document blijkt immers dat de brief aan u geadresseerd is. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen, én de bewijskracht van uw document aan.

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat de brief geen datum bevat, waardoor hij op eender welk moment kon worden opgesteld. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet

herstellen, aangezien de documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze weerlegt noch betwist, onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Nog legt u tegenstrijdige verklaringen af over de dood van uw vader. Zo verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat uw vader ongeveer twee maanden of zelfs meer voor uw vertrek uit Afghanistan overleed (CGVS 11/09/2017, p. 7). Niet alleen strookt dit niet met uw bewering dat uw broer eerst overleed, en dat dat twee maanden voor uw vertrek gebeurde (CGVS 11/09/2017, p. 17-18), uw opmerking is ook strijdig met de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, toen u verklaarde dat uw vader twaalf of dertien dagen voor uw vertrek vermoord werd (CGVS 14/05/2018, p. 9). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen eens te meer aan het wankelen gebracht."

Ook deze motieven worden door verzoeker niet dienstig weerlegd. Verzoeker biedt voor deze tegenstrijdigheid met zijn verwijzing naar het Handboek van UNHCR namelijk hoegenaamd geen verklaring. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat hij een dermate frappante en ingrijpende gebeurtenis als de moord op zijn vader door de taliban op een coherente en consistente wijze zou kunnen situeren in de tijd. Overigens kan in dit kader worden opgemerkt dat blijkens de inhoud van het dossier verzoeker het overlijden van zijn vader bij de DVZ en wanneer hij werd ondervraagd over zijn persoonsgegevens en zijn familie nog op een ander moment situeerde, alwaar hij beweerde dat dit plaatsvond ongeveer vijf maanden voor het gehoor bij de DVZ. Dit zou namelijk betekenen dat zijn vader zou zijn overleden ergens midden/eind juli 2015. Gelet op verzoekers vertrek uit Afghanistan op 9 juli 2015 kan dit met geen van zijn voormelde verklaringen worden gerijmd (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.13a, 31).

Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Verder beweerde u dat uw vader werd gedood samen met de persoon die eigenaar was van de velden (CGVS 11/09/2017, p. 25). U had eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ en tijdens uw vrij relaas op het CGVS niet vermeld dat de eigenaar van de velden ook werd gedood. Dit element kan echter niet beschouwd worden als een detail met een lage relevantie. Dat u dit niet eerder vermeldde, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan."

U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ dat uw moeder naar Koeckkheen kwam waar u verbleef om te zeggen dat uw reis moest geregeld worden (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u uw moeder niet meer zag nadat u naar Koeckkheen ging (CGVS 11/09/2017, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u haar niet zag en dat u dit niet zei (CGVS 11/09/2017, p. 25). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling."

(...)

De overige documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en de kopie van de taskara van uw vader ondersteunen louter uw verklaringen over de identiteit en de herkomst van u en uw vader. Daaraan wordt niet getwijfeld."

Uw Pakistaanse vluchtelingenkaart toont aan dat u in Pakistan geregistreerd was als Afghaan. Dit wordt niet betwist."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze niet betwist, blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Verzoeker laat in het onderhavige verzoekschrift daarnaast uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou riskeren omwille van zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het op een terloopse en louter algemene wijze verwijzen naar zijn verblijf in Pakistan. Hij verstrekt hierover geen verdere duiding en toont geheel niet aan dat, waar, wanneer, waarom, op welke wijze of in welke omstandigheden dit verblijf tot problemen zou kunnen leiden. Dat dit zo zou zijn, wordt daarenboven duidelijk

tegengesproken door de vaststelling dat verzoeker en zijn familie in 2010 vanuit Pakistan terugkeerden naar Afghanistan en doordat verzoeker in de vijf jaar gedurende dewelke hij nadien nog in Afghanistan bleef klaarblijkelijk geen problemen kende ingevolge het gegeven dat hij in het verleden in Pakistan heeft verbleven. Dat of waarom dit heden plots wel zo zou zijn, kan dan ook niet worden ingezien. Dit geldt des te meer nu verzoeker nooit eerder gewag maakte van een aan zijn verblijf in Pakistan gerelateerde vrees en dit verblijf nooit eerder aanhaalde als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Voor zover verzoeker nog wijst op informatie over de mogelijke situatie en problemen voor personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat ook deze vrees wordt ondermijnd doordat verzoeker hiervan eerder gedurende zijn procedure geen concrete melding maakte. Verder blijkt uit de informatie die verzoeker citeert niet dat het loutere gegeven dat hij enige tijd in België heeft verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat en toont niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden gepercipieerd en geviseerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan zal worden geviseerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Afghanistan bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden zou verzeild geraken. Dit geldt nog des te meer nu, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, aangenomen kan worden dat hij er nog beschikt over een ruim familiaal netwerk. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker ook zelf duidelijk de mening lijkt toegedaan dat een louter verblijf in het buitenland en een loutere terugkeer naar Afghanistan geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming. Hij achtte het immers nodig om een volledig fictief asielrelaas en een verzonnen vrees ten aanzien van de taliban ten berde te brengen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. De bewering als zou in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd mist voorts kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de hierboven besproken asielmotieven en persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en verzoekers verklaringen en mede gelet op hetgeen voorafgaat verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals

de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarabagh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de informatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota blijkt, zoals verweerder met reden aangeeft, verder dat de situatie in de provincie Kabul tot op heden niet wordt gekenmerkt door een situatie waarin de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in het gebied voor verzoeker een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan het voorgaande. De informatie die hij bijbrengt en citeert ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd en aangereikt door verweerder. In deze informatie wordt terdege rekening gehouden met de algehele (veiligheids-)situatie in Afghanistan, met de gevolgen van het conflict aldaar (waaronder interne verplaatsing en de humanitaire toestand) en met de situatie specifiek voor verzoekers regio van herkomst.

Uit de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de situatie in deze regio, met name het district Qarabagh in de provincie Kabul in Afghanistan, niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zowel het aantal veiligheidsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is er erg laag. Bovendien blijkt dat de situatie in voormeld district de inwoners er niet toe aanzet het district te verlaten. In tegendeel vormt dit district een toevluchtsoord voor personen die het geweld in andere provincies zijn ontvlucht.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT